

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. szeptember 15.
(csütörtök)**

Szepesy László

„MUNKAKEDV”

Énekek: 161, 662

Alapige: Efezus 6,5-8

„Ti szolgák, engedelmesek legyetek a ti test szerint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyenességében, mint a Krisztusnak; Nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgái, cselekedvén az Istennek akaratát lélekből, Jó akarat-tal, mint akik az Úrnak szolgálnak, és nem embereknek; Tudván, hogy ki-ki, ami jót cselekszik, azt veszi az Úrtól, akár szolga legyen, akár szabados.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged Jézus Krisztus a mai nap után is azért, amit a golgo-tai keresztfán tettél értünk, hiszen a mai nap legfontosabb eseménye is az, amikor Tereád, és mindarra gondolva, amit elvégeztél értünk, őszintén hálát tudunk Neked adni.

Köszönjük Neked, hogy ha szívünket erre indítod. Szeretnénk kérni is, ahogyan az énekszerző is tette, hogy most is indíts minket arra, hogy lelki jót akarjunk hallani. Köszönjük, hogy ez a vágy vezérelhetett bennünket Szentlelked munkája révén arra, hogy összejöjjünk, testvéri közösségben Téged magasztaljunk, és hogy szent ígédet kérjük és várjuk.

Annyi minden után vágyódik, Urunk, az ember, annyi információt, hírt akar hallani, de azok közül nem mindegyik jó, és nem mindegyik hasznos a léleknek. Köszönjük, hogy a Te ígéd megelevenít, bátorít, tisztít, megfedd Szentlelked munkája révén. És köszönjük, hogy ezt kérhetjük most is, hogy ezzel az ígével, a Te szavaddal ajándékozz meg bennünket.

Szeretnénk kérni, Urunk, hogy megértve, elhíve a Te ígédet, az életünk részévé hadd váljék az, a mindennapokban hadd jusson eszünkbe, Szentlel- ked emlékeztessen minket arra. Könyörgünk, adj hitet, hogy aszerint is tud-

junk cselekedni, élni. Mindezt azért kérjük, hogy mindent a Te dicsőségedre tudjunk tenni, hadd legyünk a Te neved magasztalására, hogy ne csak szánk, ne csak szívünk, hanem teljes életünk hadd dicsőítsen Téged.

Krisztus nevében kérünk, hogy cselekedd meg ezt hatalmasan, ahogyan csak Te tudod!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott igeszakasz többek szerint egy olyan helyzetről beszél, ami napjainkra, legalább is országunkban aktualitását veszítette. Ugyanis a rabszolgaság intézményét mára a világ összes országában betiltották. Bár elgondolkodtató, hogy mindez nem olyan régen történt meg, mert bár Nagy-Britanniában, a szigetország területén már 1807-ben, és a gyarmatokon, mint egy 30-40 évvel később, de az USA-ban csak 1865-ben, Ázsia egyes részein pedig csak 1894 körül tiltották be törvényileg ezt az embertelen gyakorlatot. És még nem beszéltünk „modern” korunk rabszolgaságáról, a ma is létező emberkereskedelemről, prostitúcióról, gyerekek munkára kényszerítéséről, vagy a gyárakban embertelen körülmények között, vagy éhbérért dolgozó emberekről. De akármit is gondoljanak azok, akik szerint ma már nincs rabszolgaság, mégis igénk nem vesztett semmit sem aktualitásából, mert elsősorban nem a rabszolgaságról akar beszélni, és nem is a társadalmi igazságosságról szól, sem arról, hogy igazságos-e az, hogy míg valaki egész napon át fizikai munkát végezve alig keres valamit, más pedig néhány óra könnyű munkáért százezreket kap.

Ez az igeszakasz többről szól, mint a rabszolgaság kérdése. Pál apostol több levelében is megismétli azt, amit ebben az igeszakaszban mond: Kolossé 3:22-25 (majdnem megegyezik a felolvasott szakasszal), 1Tim. 6:1-2, Titus 2:9-10. Olyan általános elvet fogalmaz meg ebben a részben Isten, amely nem csak a rabszolgáknak, hanem minden kor minden hívőjének szól.

Miről szól tehát ez az igeszakasz? Néhányan félreértve ezeket a verseket, azt a témát kezdik boncolgatni, hogy miben kell engedelmeskedni egy főnöknek. Ez is egy fontos kérdés valóban, hogy mi az, amit egy hívő ember megtehet a főnöke parancsára, és mi van akkor, amikor ez a dolog egyértelműen ellenkezik Isten parancsával? De ez az igeszakasz nem erre ad választ. Aki ezt a téma érdekel, azok olvassák el a Róma 13:1-8-at, vagy a Titus 3:1-3-at.

Ez a szakasz arról beszél, hogy amikor olyat parancsolnak nekünk, olyan feladatot kapunk, amit jó lelkiismerettel elvégezhetünk, azt hogyan tegyük meg, azaz hogy milyen szívvel végezzük el a munkánkat. Pál apostol a rabszolgákhoz kötötte ezt a témát, mert az ő életükben jelent meg markánsan ez a kérdés. Ugyanis amikor a rabszolgák megtértek, hitet kaptak, akkor megértették azt is, hogy Isten előtt nincs személyválogatás. Azaz: akár szolga, akár szabad legyen valaki, ugyanúgy testvérem lesz Jézus Krisztusban, de ha nem

is testvér, legalább felebarátom, akit legalább annyira szeretnem kell, mint magamat. A hétköznapiakban azonban továbbra is megmaradt sokak számára a rabszolgasors. Nem lettek szabadok. Hitük tehát azt mondta, hogy minden ember értékében egyenlő, mégis otthon mást kellett tapasztalniuk.

Ezért többen a hívő rabszolgák közül nem végezték szívesen a munkájukat, és vagy engedetlené váltak gazdáik iránt, vagy pedig képmutatókká: mert bár nyíltan nem mertek ellene mondani gazdáiknak, megtették, amit parancsoltak nekik, de a hátuk mögött szidták, ócsárolták őket. Ennek olyan folyománya is volt, hogy többen a rabszolga tulajdonosok közül – már pedig akkoriban sokan voltak, mert megszokott dolog volt a római birodalomban rabszolgát tartani – látva szolgálók viselkedését, azt gondolták, hogy ha a keresztyénség ilyenné tesz, akkor az rossz dolog. Pál apostol erre a helyzetre reagálva írta meg a szóban forgó igeszakaszt.

A válaszból egyértelműen kiderül az, hogy az apostol nem a rabszolgaság igazságtalanságáról ír, hanem a keresztyének kötelességéről. A rabszolgaságot, mint emberi sorsot az apostol Istentől jövőnek hitte. Mert Mindenható Urunk az, aki valakit szolgálává tesz, és Ő az, aki, ha akar, felszabadít. József esetére gondoljunk: az Úr tervében ott volt, hogy Józsefnek rabszolgává kell lennie ahhoz, hogy később, a 7 terméketlen év alatt meg tudja menteni családját, akik az akkori egyházat alkották.

A Szentírás azt is egyértelműen tanítja, hogy mind a hatalom, mind az alávetettség az Úrtól van. Mert gondoljuk meg: ki tette királlyá Dávidot? Nemde az Úr? A nyáron olvastuk az 1 Krón. 29:12-t is, amely így szól: *„a gazdagság és a dicsőség mind te tőled vannak, és te uralkodol mindeneken, a te kezében van mind az erősség és mind a birodalom, a te kezében van mindeneknek felmagasztaltatása és megerősítése”*. És vajon Jób nem azt mondta-e mind a gazdagságáról, mind a nyomoráról, hogy az Úr adta, és az Úr vette el tőle? Ezért az apostol sem azt firtatja, hogy vajon jó vagy rossz dolog-e a rabszolgaság. Ez nem kérdés, természetes, hogy gonosz, de Isten megengedi. A kérdés az, hogy az ember hogyan fogadja a saját helyzetét: mint Istentől jövőt, vagy pedig pusztán emberi dolgot? Az apostol a válaszában azt fogalmazza meg, hogy fogadd el Istentől a veled történő dolgokat, mert nem azt mondja, hogy lázadatok fel uraitok ellen, hanem hogy engedelmesek legyetek.

Ezek után tér rá annak kifejtésére, hogy mit is jelent elfogadva saját helyzetünket másnak engedelmeskedni. Azaz annak kifejtésére, hogy egy hívő keresztyén hogyan végezze a feladatait a munkahelyén, vagy bárhol máshol.

Az első dolog, amit tisztáz az apostol az, hogy munkánkat, viselkedésünket ne mások határozzák meg, hanem hitünkön keresztül Isten maga. Mit jelent ez a gyakorlatban? Azt, hogy ne szakadjon több részre hívő életünk. Bár különbséget teszünk munkánk, és a család között, de hitünkre nézve ez nem lehet igaz. Ahogyan Isten gyermeke vagyok a gyülekezetben, és Övé va-

gyok a családom körében is, ugyanúgy Őt képviselem a munkahelyemen is. És mivel Isten a munkahelyemen is iránta való engedelmisséget vár tőlem, ezért nem tehetem azt, hogy a főnököm aktuális rossz kedve, vagy éppen morvasága határozza meg a munkámat. Nem dolgozhatok azzal a mentalitással, hogy ha a főnököm rendes hozzám, akkor lelkiismeretesen dolgozom, ha pedig bántó, modortalan és sértő a viselkedése, akkor hanyagul végzem a munkámat, vagy pedig képmutató módon, mint a rabszolgák is tették.

Ezzel a nyájaskodó, kétszínű, vagy a hangulattal változó viselkedéssel szemben mondja az apostol, hogy félelemmel és rettegéssel dolgozzunk. És ez a félelem és rettegés nem a főnöktől való megrémülést jelenti, hanem igaz Istenfélelmet. Azaz: Isten iránti félelemmel és rettegéssel végezzék munkájukat, ahogyan azt az 1 Péter 2:18 is mondja: *„A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is.”* Ez a félelem és rettegés arra mutat rá, hogy nem mindegy milyen szívvel végezzük munkánkat. Mert lehet úgy dolgozni, hogy az ember engedelmisséget és alázatot színlel, de közben szívében folyton lázad, magát sokra tartja, de feletteseit megveti és lenézi. A félelemmel és rettegéssel tehát arra utal, hogy szívében ez a két dolog legyen meg, ami másként fogalmazva az alázatot jelenti. Az alázatos ember ugyanis elfogadja, hogy más fölötte áll hatalomban, és ő neki engedelmisséggel tartozik. Ez a félelem és rettegés azonban elsősorban a Biblia más helyei szerint Istent illeti meg. Ő az, akinek ezzel a jogos félelemmel tartozunk, azzal, hogy Őelőtte megalázzuk magunkat. Amikor tehát az apostol félelmet és rettegést kér, akkor azt kéri, hogy mint hívő emberek legyünk alázatosak szívében, és úgy végezzük el munkánkat.

A második dolog ezzel kapcsolatos: azt írja az apostol, hogy mindezt szívében egyenességgel tegyünk meg. Mit jelent ez a kép? Nagyon egyszerűen fogalmazva az őszinteséget. Azaz Isten azt kéri, hogy ne megjátsszuk az alázatoskodót, akiknek a szívében gőg van, hanem valóban legyünk alázatosak. Mert a képmutató ember sosem egyenes, szívében mindig mást gondol, mint amit másoknak mutat, így pedig kacifántos, ide-oda kanyargó utakon jár. Ennél fogva, a szív egyenessége ellentéte a körmönfontásnak, a képmutatásnak, kétszínűségnek, amikor a szív útjai többfélék, és nem egyértelműek. A szív egyenessége az, amikor az ember azt mutatja, ami a szívében van. Ez pedig az alázat legyen.

Az apostol a folytatásban engedelmisségünk alapjára emlékeztet minket: úgy engedelmeskedjétek, mint akik Krisztusnak szolgálnak, és nem embereknek. Ezt pedig azért is fontos hangsúlyoznunk, mert a sorrend gyakran felcserélődik az életünkben: előbb embereknek szolgálunk, és amikor van lehetőségünk, Istennek. Ő azonban azt akarja, hogy mindig neki szolgáljunk: azaz az, hogy az Ő gyermekei és szolgái vagyunk, mindig előrébb való annál, hogy mi a szakmánk. Előbb vagyok Isten gyermeke, mint könyvelő, orvos, tanár,

diák, kóműves, gyári munkás, vagy más egyéb. Ez pedig azt jelenti, hogy amikor éppen dolgozom, éppen munkás vagyok akkor is Isten gyermekeként kell végeznem a dolgom. Mert a munkában is Krisztusnak engedelmeskedünk, nem a főnöknek.

Ezek után az apostol bővebben is kifejti, hogy mit jelent Krisztusnak szolgálni. Először is azt mondja: a hívő ember nem látszatot akar teremteni, hanem szívből akar cselekedni. Mert nem a szemnek szolgálunk, hanem azt mutatjuk mindenkinek, ami a szívünkben van. Azaz: a hívő ember viselkedése, munkája legyen mindig őszinte, Istennek tetsző, ne az embereknek akarjon azzal tetszeni, hanem Őneki.

Másodszor: ezt úgy teheti meg, ha az, amit tesz, Isten akarata szerint cselekszi. Ehhez Isten ígését jól kell ismerni, azt, ami abban le van írva, hinni kell, és a szerint is kell gondolkozni. Hogy mit jelent ez? Például azt, hogy a tíz parancsolat nem csak egy olyan törvénygyűjtemény, amivel egyetértünk, hanem ami alapján igyekszem is élni. Vagy gondoljunk Keresztelő János útmutatására a Lukács 3-ban. Többen odamentek hozzá azt kérdezve tőlük, hogy mit cselekedjenek. Keresztelő János pedig konkrét dolgokkal válaszolt nekik: a vámszedőktől azt várta, hogy ne legyenek kapzsik, és csak annyit kérjenek, amennyi jár nekik, se többet, se kevesebbet. A katonáktól azt kérte, ne éljenek vissza se pozíciójukkal, sem erejükkel, hanem őrizzék meg a békét. Ezek mintájára át lehet gondolni azt, hogy a saját szakmánkban mi az, ami kisértés, ami az Úrnak nem tetsző, és hogy hogyan tudnám azt úgy végezni, hogy Isten nevét ne gyalázza más a miatt, ahogyan én végzem a munkámat. Isten ígéje útmutatással segít nekünk ebben, ha alaposan tanulmányozzuk azt, és keressük a választ.

A következő dolog, amire az apostol felhívja a figyelmünket az, hogy lélekből cselekedjünk. Ez egyrészt azt jelenti, hogy ne legyünk képmutatók, akik azt a látszatot keltik, hogy ők törvényesen járnak el mindenben, közben szívükben nyoma sincs a szeretetnek, irgalomnak, emberségnek. Lélek szerint cselekedve: azaz szívünk, hitünk legyen összhangban tetteinkkel.

Másrészt pedig Isten akarátát cselekedni lélekből azt is jelenti, hogy szüntelen könyörögjünk a Lélek gyümölcseiért, hogy azok megteremjenek szívünkben, és munkatársaink is részesüljenek abban. A Galata levélben felsoroltak munkahelyeinkre is illenek: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Gondoljunk bele, hogy hányan vágnak ilyen szívű munkatársra!

Az apostol így folytatja: jó akarattal cselekedjünk. Ez különösen akkor nehéz, ha embertelen, önző, semmivel nem törődő főnökünk, vagy munkatársaink vannak. Mert ilyenkor az ember sokszor munkáján keresztül akar némi elégtételt venni a másikon. Krisztus útja azonban más: a rosszért nem rosszal, hanem jóval kell fizetni. Ezért mondja, hogy mi a másik javára, jó akarattal akarjunk dolgozni, ne pedig a másik kárára.

A következőkben Isten egy csodálatos dologgal vigasztal minket. Ugyanis gyakran előfordul az, hogy valaki úgy érzi, látja főnöke kegyetlensége, embertelensége miatt, hogy munkája hiábavaló. Hiába végez mindent alaposan és becsületesen el, munkájának sokszor nincs meg a látható eredménye, gyümölcse. Isten azonban azt mondja erre, hogy bár lehet, hogy mások nem értékelik a becsületesen elvégzett munkát, Ő azonban úgy veszi azokat, mint a neki végzett kedves szolgálatokat. Ezért mondja: úgy dolgozzatok, mint akik az Úrnak szolgálnak, és nem embereknek. Ez nem azt jelenti, hogy a munkahelyi főnök Krisztus lenne, de akkor, amikor neki dolgozom, akkor Krisztusnak szolgállok.

És végül azt ígéri Isten, hogy meg lesz munkánknak a jutalma. Ezért sem válik hiábavalóvá semmilyen munkánk. Mindezek pedig mindannyiunkra vonatkoznak, mert Pál azzal zárja, hogy Isten mind a szolgák, mind a szabadok munkájára így tekint. Azaz nem számít az, hogy ki milyen állapotban, társadalmi helyzetben végzi a munkát, hanem a szív egyenessége. Mert legyen az ember akár szabad, akár rabszolga, Isten ugyanúgy fogadja munkáját neki végzett szolgálatként. Ezért bár lehet, hogy a világ lebecsüli valakinek a munkáját, mint pl. ahogyan a rabszolgákét sem tartották sokra, Isten előtt azonban ugyanolyan értékesek, mint egy király kötelességei.

Végezetül, hogy egy konkrét példát hozzak mindarra, amit Pál ír nekünk, József példájára hadd utaljak megint. Rabszolga volt, lenézett, megvetett, mégis mindent olyan szívvel, szorgalommal, becsülettel tett, hogy az Úrnak szolgált. Ő maga is úgy tekintett munkájára, mint amivel az Urat szolgált. Ha lopásról lett volna szó, akkor az Urat fosztotta volna meg. Ez kiderül abból, amikor azt mondja, hogy gazdája semmitől nem tiltotta el őt, ami az övé, kivéve a felesége. Amikor ura felesége el akarta őt csábítani, azt mondta, hogyan követhetném el ezt a nagy bűnt az Úr ellen. Ha tehát az urát, parancsolóját lopja meg, ellene vétkezik, akkor Isten ellen is vétkezik.

Mindezzel tehát az apostol arra mutat rá, hogy ha Krisztusban megváltott emberek vagyunk, akkor legyünk azok a munkánkban, feladatainkban is. Ha nem Őt követjük ezekben a dolgokban, akkor az Ő nevét fogják mások gyalázní. Ha pedig a Szent Lélek által Őt tudjuk munkánkban is követni, akkor neki szerzünk dicsőséget! Krisztus azért halt meg, hogy élő szívet adjon nekünk, amellyel Őt követjük mindenkor. Segítsen minket kegyelmével, hogy munkánkban is Őt tudjuk szolgálni.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy Te földi életed során mindent úgy cselekedtél, hogy engedelmes voltál mennyei Atyánknak. Köszönjük, hogy akár tanítottál, akár betegeket gyógyítottál, akár tanítványaidal beszéltél, vagy éppen úton voltál, utaztál, ott mindig Istent dicsőítetted.

Urunk, látod, hogy mi mennyire meg tudunk hasonulni, életünk hogy szét tud válni különböző részekre: valamit Neked akarunk végezni, és valamit pedig úgy teszünk, mint hogyha nem is ismernénk Téged, mintha nem lennél jelen ott. Bocsásd meg nekünk ezt a bűnt, és bocsásd meg, amikor emberek a mi viselkedésünk, óemberünk miatt, munkánkban, szolgálatunkban való szeretetlenség, vagy éppen törvényeskedő voltunk miatt nem gondolnak Rólad jól.

Könyörgünk, hogy változtass meg ebben is minket, segíts úgy elvégeznünk a ránk bízott feladatokat, hogy az a Te dicsőségedre válják. Köszönjük, hogyha ebben a dologban már munkálkodtál bennünk, hogyha ezekben a harcokban már előttünk jártál, és van olyan része a munkánknak, amiben már Te vagy az Úr. Kérünk, Urunk, hogy vedd át mindenben az uralmat. Könyörgünk nemcsak a munkahelyen, nemcsak az otthon elvégzett feladatokért, hanem itt a gyülekezetben végzett szolgálatokért is. Segíts, hogy őszinte hittel, örömmel tudjunk cselekedni úgy, mint akik Neked szolgálnak, és nem embereknek.

Könyörgünk azokért a testvéreinkért, akik valóban nagyon nehéz körülmények között dolgoznak, akiknek munkatársai nem pusztán lenézik őket hitükért, hanem külön támadják, és megnehezítik a munkájukat. Kérünk, adj nekik erőt elhordozni ezt a terhet, megpróbáltatást, adj türelmet, és felebarátaik iránti szeretetet. És kérünk, mivel szabadító Isten is vagy, hogy ahol úgy terhelődik rá az emberre mindez, hogy az már elviselhetetlen, ott Te készítsd elő a szabadítást, és adj könnyebbséget, mert megígérted, hogy erőnkön felül nem terhelsz meg minket.

Köszönjük irgalmadat, kegyelmedet ebben a dologban is. Kérünk, hogy mindenünk, egész életünk hadd mutasson Terád, és arra, hogy a Te kegyelmedből élünk nap mint nap.

Könyörgünk beteg és gyászoló testvéreinkért: add, hogy Te legyél az ő vigasztalójuk.

Könyörgünk gyülekezetünk minden alkalmáért, add, hogy Te legyél a középpontban. Imádkozunk anyaszentegyházunkért, add, Urunk, hogy vezetői az evangélium útján hadd vezessék népedet.

És könyörgünk országunkért is, hogy vezetői Lelked bölcsességével az Ige alapján hozhassák meg döntéseiket.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint velünk maradsz „*minden napon a világ végezetéig*”, áldunk, magasztalunk Téged a kegyelmedért, hosszan tűrése dért. És köszönjük, Urunk, hogy Te is, mint Úr, akinek szolgálói vagyunk, irgalmas és kegyelmes vagy hozzánk akkor is, amikor vétünk, amikor bűnt követünk el, és igazságos büntetés helyett inkább tanítasz bennünket, mint Mesterünk.

Legyen ezért is áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

662 Mit használ keresztyénségem

✂ Weisse, Christian Felix (1726-1805)

♪ Bourgeois, Loys (±1510-1560)

✂ Kis János (1770-1826)

Mit hasz-nál ke-resz-tyén-sé-gem, Ha nem a sze-rint é-lek,

Ha nincs i-gaz ke-gyes-sé-gem, És vét-kez-ni nem fé-lek,

Ha az Úr-nak ös-vé-nyét Tud-ván, ron-tom tör-vé-nyét,

Azt, a - ki meg-halt é-ret-tem, Csak szám áld-ja, nem é-le-tem.

2. Mit használ nekem a jó hit,
Ha azt csak nyelvvel vallom,
De nem termem gyümölcsseit,
Inkább a bűnt javallom,
Ha rajtam erőt vesznek,
És rabszolgává tesznek
A megveszett indulatok,
Úgy, hogy velük nem bírhatok?

3. Segélj hát, Uram, életemet
Hogy tenéked szenteljem,
S minden cselekedetemet
Kedved szerint rendeljem!
Nyújts erőt és értelmet,
Minden lelki sérelmet
Hogy gondosan elkerüljek,
S végre mennyekben örüljek!